

каменни статуи на фараона, по чиято заповѣдь билъ направенъ храмътъ.

Съ дебелитѣ си стени и колони, съ голѣмитѣ покрити стаи, въ които е полутъмно, и съ тържественитѣ картини по стенитѣ египетскиятъ храмъ е тайнственъ и величественъ. Като влѣзе въ него, човѣкъ усѣща и страхъ

отъ Бога и почитъ къмъ величието Му. Египетскитѣ жреци знаели това, затуй гледали да издигатъ колкото се може по-исполински и широки храмове. И, макаръ въ Египетъ да се водили много войни, повечето храмове сж здрави, защото били строени отъ яко градиво.

Николай Райновъ

За цвѣтя

Снауетъ отъ Аделе Вайлеръ

МОРСКИЯТЪ БОЛЯРИНЪ

(приказка отъ Ивонъ Острога, съ рисунки отъ Феликсъ Лориу)

Това се случило една нощъ. Въ далечината, надъ развълнуваното, бучащо и черно море се появила блѣскава точка. Тя растѣла, растѣла и се превърнала на цѣлъ кръгъ, като че ли откъснатъ отъ месеца. Тоя луненъ кръгъ изглеждалъ неподвиженъ, но загледали се човѣкъ, забелязвалъ, че бавно се мѣсти. Никой не знаелъ, отъ къде иде и къде отива. Лжчитѣ му приличали на ржце, които се протѣгатъ да бранятъ нѣщо. И наистина, той озарявалъ единъ голѣмъ дървенъ ковчегъ, богато изработенъ съ безценни камъни, и го пазѣлъ. Вълнитѣ ту го поглѣщали, ту изново го подемали нагоре, ту пъкъ течението на водата го повличало. И лунниятъ кръгъ се мѣстѣлъ съ него. Но когато се съзорило, свѣтлината се разсипала и угаснала. А вълнитѣ продължавали да си играятъ съ чудния

ковчегъ, обиколенъ отъ чайки, които кръшно трептѣли надъ него и грачели.

Отведнажъ на кръггозора се явилъ корабъ. Наврѣхъ най-високата мачта стоелъ стражъ. Той гледалъ къмъ кръггозора. Корабътъ билъ натоваренъ съ скъпи платове, златотъкани дрехи и жито; богати търговци отивали да продаватъ тия нѣща въ далечни земи. Въ кораба билъ и единъ знатенъ благородникъ на име Гандалъ, съ жена си и синна си — хубаво детенце на нѣколко месеца. Та затова стражътъ трѣбвало да си отваря очитѣ на четири, да не би да връхлетятъ на подмолъ. Изведнажъ той съгледалъ палавитѣ чайки, що се въртѣли около една точка. „Какво ли е това?“, си рекълъ стражътъ. „Дали не е нѣкой заблуденъ китъ?“ А повлѣченото отъ вѣтъра ято се приближавало